

Ohlášky – neděle 21. 4. 2024

Dnes prožíváme **4. neděli velikonoční – neděle Dobrého pastýře.**

- Úterý 23. 4. – **Svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka, hlavního patrona pražské arcidiecéze**
- Středa 24. 4. – **Památka sv. Jiří, mučedníka**
- Čtvrtek 25. 4. – **Svátek sv. Marka, evangelisty**
- Příští neděle 28. 4. 2024 bude **5. neděle velikonoční.**

- 23.4.24 od 17h Charita Lovosice pořádá **benefiční koncert v našem kostele**
- 24.4.24 v 11h má v obřadní síni na hřbitově v Lovosicích **pohřeb paní Miluška Musilová**
- V úterý **23. 4. 2023 v 17:00** pořádá **Charita Lovosice** v našem kostele další ze série **benefičních koncertů**. Vystupovat budou studenti Gymnázia Lovosice a další účinkující.
- V neděli **2. 6. 2024 v 9:00** bude v naší farnosti **první sv. přijímání** dětí.

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne	9:00 14:00 *
Út	16:30 bohoslužba slova
St	16:30
Čt	8:00
Pá	16:30

*** Ne 14:00 - řeckokatolická bohoslužba**
(1. neděle v měsíci + o velkých svátcích)

Čtvrtek 7:30 - 8:00 adorace s výstavem
Nejsvětější svátosti

Sulejovice, filiální kostel Nejsvětější Trojice
3. neděle v měsíci v **8:00**

Farní kavárna vždy v neděli po mši sv.
Setkání nad Biblí v pondělí od 18 h na faře
Náboženství pro školní děti:
středa od 13:10 (děti před 1. sv. přijímáním)
a čtvrtek od 14:10 (starší děti)

Římskokatolická farnost sv. Václava
v Lovosicích
Zahradní 32/2
41002 Lovosice

IČO: 46772537
farnost.lovosice@seznam.cz
www.farnostlovosice.cz
www.facebook.com/farnostlovosice

P. Mgr. Ladislav Nádvořík SDB
farář
+ 420 603 845 460

Václav

č. 20 (2024)
21. 4. 2024

4. neděle velikonoční



Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích

21. Svatí v ráji (Svatá Terezie od Dítěte Ježíše a lotr po pravici) III

První kanonizovaný

Smyslem pravdy není moralizovat dnešní lidi. Smyslem pravdy je odhalit každému z nich, ať už miluje málo, nebo vůbec, nebo je nemilovaný, že je schopen lásky. Jakého výjimečného spojence máme, vždyť Bůh je láska sama! Zkusme se přimknout k Božímu srdci. Můžeme poznat sílu jeho lásky prostřednictvím modlitby. Modlitba je projev naší snahy, který Bohu v každou chvíli říká, že ho milujeme. On je jen láska. Ten lotr na kříži to veřejně uznal. Veřejně přiznal, že jeho život byl jeden velký neúspěch. Lidská spravedlnost ho přibila na kříž. Kristus si ho vyvolil a kanonizoval. On je prvním kanonizovaným v dějinách. Mohou nás napadnout různé otázky. Ta stará dáma, která z toho vyvozovala, že stačí spáchat zločin, abychom šli do ráje, se hrozně spletla! Lotr po Kristově pravici se nedostal do ráje, protože zabíll! Ten druhý odsouzený také říkal Ježíšovi: „Dostaň se dolů, vždyť můžeš. A když umíš dělat zázraky, co děláš tady?“ Tak co udělal lotr po pravici, že se během tak krátké chvíly stal svatým? Věřím, že se tu setkaly dva přístupy: Kristův a jeho. Měli na to čas, navzdory strašnému utrpení, které zažívali. Kristus byl určitě neskonale soucitný. Jeho srdce pohled na toho chudáka zasáhl. Takže navzdory nekonečným hodinám utrpení mezi těmi dvěma vzniklo výjimečné přátelství, vazba, blízký vztah. Během několika okamžiků lotr překonal všechny etapy smíření. Ty obyčejně zaberou celý život. Co dělal ve svých posledních chvílích? Uznal, že jeho život byl kolosální neúspěch, uznal všechny hlouposti, co napáchal. Doznal své viny. Pak požádal o odpuštění a spolehl se na nekonečné Boží milosrdenství. Napravil se. Jeho nápravou je jeho kříž. Nachází víru a žádá Pána: „Zaveď mne do tvého ráje.“ To je nádherné svědectví umírajícího, který sdílí své utrpení s utrpením Kristovým.

Ohromná odvaha

Církevní otcové mnohokrát zdůraznili, že vrcholem lásky je vzít na sebe riziko a odvážit se hlásat, že Kristus je Bůh. Lotr po pravici musel mít ohromnou odvahu, když veřejně znectil ty, kteří Ježíše odsoudili, přestože v tu chvíli trpěl a u kříže byli přítomni náboženští vůdcové. Musel překonat svou bolest, aby mohl říct: „Dobrá, já platím za svoje činy, pánové. Ale on tu být neměl. Vraždíte nevinného!“ A tak se stal lotr po pravici svatým. Všechno se odehrálo během několika hodin. Proč Ježíš kanonizoval toho muže, který do té doby páchal jen samé nepravosti? Mohl svatým učinit někoho počestného nebo třeba nějakou ženu, která konala samé dobré skutky a měla samé zásluhy. Můžeme jen žasnout nad Ježíšovým smyslem pro psychologii a nad jemnocitem jeho srdce. Představme si, že by Kristus během svého pobytu na zemi kanonizoval nějakého dobrého

člověka nebo ctnostnou ženu. Připravil by nás o tenhle úžasný zážitek. Tento poslední skutek Krista nám odhaluje nezměrný Boží soucit. Nevěděli bychom, že Boží láska překoná všechno. My počítáme s časem a Bůh je tvůrcem času. Kdyby Kristus nevykonal tento čin, nikdy bychom se neodvážili ani si představit, že naše nedostatky a hříchy mohou být během jediné chvíle překonány! Vykoupení lotra po Kristově boku tu získává zvláštní význam a dimenzi, nad kterými bychom se měli co nejdřív zamyslet.

Smažu všechno

Bůh nevyužívá váhy lidské spravedlnosti, aby zvážil život našich bližních. Stačí, že v poslední vteřině můžeme náhle zahořet láskou k Bohu. Pán pak může říct: „Dobrá, všechno smažu.“ Kdyby nebylo lotra po pravici, nevěděli bychom, že Bůh dává přednost bezvýznamným, a nikoliv mocným, a nadále a až do skonání věku bychom zvažovali to, co je viditelné našimi ubohými lidskými vahami. Prosme o to, abychom dokázali vnímat jako Kristus. Milujeme Boha z celého srdce, z celé duše, ze všech sil. Budete milovat svého bližního jako sebe sama. Na to nestačí ani celý život a ani tisíc životů by nestačilo, abychom ho oslavili. Ale přitom stačí několik vteřin nebo pár hodin. Ta událost na kříži je velmi důležitá Všichni muži a ženy jsou neustále povolávání ke svatosti, jak jsme se dozvěděli z II. vatikánského koncilu. Jan Pavel II. během Světových dnů mládeže v Paříži v roce 1997 řekl před více než milionem dospívajících s neuvěřitelnou odvahou: „Buďte svatí.“ A hotovo. Viděl jsem tisíce mladých, kterých se ta dvě slova dotkla. Něco tak průrazného! Všichni jsme povoláni ke svatosti. Není to povolání vyhrazené pro kněze, bigotní katolíky, biskupy, jeptišky a papeže; je to povolání každého křesťana. To je poselství, které nám přinesl lotr po pravici. Ten pro nás představuje hotový model autentické svatosti, univerzální a drsný. Je autentická, protože byl kanonizován přímo samotným Kristem. Je univerzální, protože svatost je dostupná každému z nás v každém okamžiku života, dokonce i v poslední chvíli. Definuje svatost přesným způsobem. Svatost je láska a dar, který se může prolínat celým životem nebo být dílem jediného okamžiku. Je to výsledek sázky na Boží lásku.

Daroval sám sebe

Bůh daroval lidstvu svůj život, daroval sám sebe. Jan nám říká: „Bůh je láska“. Tuhle větu jsem četl, když mi bylo třináct, pamatuji si to ještě dnes. Bylo to jako zjevení a i teď, o víc než padesát let později, je to stejný šok, když ji čtu. Tahle věta je vůdcím principem mého života. Je to základ všeho. Každé mé kázání je kázáním o lásce. Dostávám se k ní přes různá témata. Kdybych nemohl kázat o lásce, byl bych handicapovaným knězem. Křesťané nepotřebují nic jiného. Kterýkoliv křesťan může svědčit o lásce. Ibn Arabi, ten muslimský imám, to řekl už před

sedmi sty lety: „Mým náboženstvím je láska.“ Taky to pochopil. Musíme se stát ztělesněním lásky a darovat sami sebe. To je náš jediný smysl života. Když budeme čerpat z Boží lásky, dá nám víc, než si dovedeme představit. Jsme svobodní. Máme svobodu milovat, a to i ty nejhorší z nás. To je Kristova poslední, neocenitelná lekce. A ve své podstatě největší.

(z knihy Guye Gilberta Evangelium podle svatého lotra – 2. kapitola Světlo evangelia)

Texty k rozjímání – 4. týden velikonoční

Neděle 21. 4. – Jan 10,11-18: Obraz pastýře z evangelia vyžaduje několik poznámek pro správné pochopení: Velká část území Izraele je poušť nebo skalnatá, neúrodná krajina. Pastýř musel být člověk znající skvěle širokou oblast se všemi stržemi, studnami, a hlavně skromnými místy, kde roste alespoň trochu trávy, jinak stáda zahynula hlady a žízní. Označení pastýř bylo užíváno ve Starém zákoně pro kněze a vůdce lidu (např. Jeremiáš). Vyprávění o dobrém pastýři z Jan 10 navazuje na příběh o uzdravení slepce z deváté kapitoly, kde Pán uzdravil slepce ostatními považovaného za hříšníka. Představitelé židovství uzdraveného vyhnali, ale Kristus ho vyhledal, nabídl mu život, naději. Poslední čtyři věty dnešního evangelia ukazují, že Ježíš má moc dát život. Proto je Bůh. Vykresluje se tu tedy obraz Pána, který jediný umí přivést člověka na místa života.

Pondělí 22. 4. – Sk 11,1-18: I dnes zve naše víra k překonáváním hranic. S odvahou se máme otevírat, inspirování snem, podobně jako první papež.

Úterý 23. 4. – Sk 13,46-49: Pokud se někde Boží slovo odmítá, zapustí kořeny jinde. V tom spočívá jeho nezničitelnost. Nevytrácí se z našeho života radost z evangelia? Jsme schopni dialogu?

Středa 24. 4. – Sk 12,24 – 13,5a: Boží slovo se i dnes „šíří a rozrůstá“. Prosme za církev, aby měla cit k vkládání rukou a k vysílání hlásat!

Čtvrtek 25. 4. – Mk 16,15-20: Markova spolupráce s Petrem a to, co s naším Pánem zažil, se odrazilo v jeho celém životě. Dokážu proměnit v život to, co jsem skrze církev obdržel?

Pátek 26. 4. – Sk 13,26-33: Pavel hlásá „radostnou zvěst“ o zaslíbeních, která se splní i na nás! Nezevšednělo mi Kristovo učení – nekladu důraz jen na soubor návodů, jak se chovat?

Sobota 27. 4. – Sk 13,44-52: Žárlivost je i dnes jednou z nemocí církve. Vede k odporu vůči hlasatelům, kteří jsou úspěšní. Umlčet je však nelze. Jejich slovo uslyší a přijmou jiní, třeba mimo církev...